

ØSTRE LANDSRET
DOM
afsagt den 8. december 2022

Sag BS-13165/2022-OLR
(7. afdeling)

Ankenævnet for Patienterstatningen
(advokat Christina Steen)

mod

A
(beskikket advokat Mikael Skou Skjoldager)

Retten i Næstved har den 22. marts 2022 afsagt dom i 1. instans (sag BS-38388/2021-NAE).

Landsdommerne Nicolai Uggerhøj-Winther, Finn Morten Andersen og Anders Lotterup (kst.) har deltaget i ankesagens afgørelse.

Påstande

Appellanten, Ankenævnet for Patienterstatningen, har gentaget sin påstand for byretten om frifindelse.

Indstævnte, A, har påstået dommen stadfæstet. A har fri proces og

retshjælpsdækning under anken.

Anbringender

Parterne har i det væsentlige gentaget og uddybet deres anbringender for byretten.

Landsrettens begrundelse og resultat

Sagen handler om, hvorvidt der var indtrådt forældelse, da A ved e-mail af 25. februar 2021 anmodede Patienterstatningen om at få genoptaget sin erstatningssag. Spørgsmålet afhænger af, om forældelsesfristen på 10 år i klage- og erstatningslovens § 60 b, stk. 3, skal regnes fra Patienterstatningens (tidligere Patientforsikringen) afgørelse af 18. februar 2011 eller fra Ankenævnet for Patienterstatningens (tidligere Patientskadeankenævnet) afgørelse af 10. november 2011.

Lovgrundlaget og dets forarbejder

Efter klage- og erstatningslovens § 60 b, stk. 3, jf. stk. 1, løber forældelsesfristen på 10 år fra tidspunktet for en bindende afgørelse om anerkendelse af en patientskade eller om udmåling af erstatning for en sådan skade.

Bestemmelsen i § 60 b blev indsat i klage- og erstatningsloven ved lov nr. 519 af 26. maj 2014. Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslaget (lovforslag nr. 126 af 30. januar 2014 om ændring af sundhedsloven, lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet og lov om autorisation af sundhedspersoner og om sundhedsfaglig virksomhed), at formålet med bestemmelsen er at genindføre og lovfæste en administrativ praksis om afbrydelse af forældelsesfristerne i klage- og erstatningsloven, som myndighederne på området fulgte frem til henholdsvis 2011 og 2012, og dermed gøre op med en for patienterne uhensigtsmæssig retstilstand.

Denne administrative praksis indebar efter bemærkningerne, at en afgørelse, som fastslog adgang til erstatning efter lovgivningen om patient- og lægemiddelskader, medførte afbrydelse af lovens 10-års forældelsesfrist. Efter denne praksis løb der en ny 10-års forældelsesfrist fra tidspunktet for den sidste endelige afgørelse i sagen, uanset om der i forbindelse med denne afgørelse blev udmålt en erstatning eller alene konstateret en skade omfattet af loven, der ikke (for tiden) gav ret til erstatning eller godtgørelse.

Det fremgår af lovforslagets specielle bemærkninger til bestemmelsen i § 60 b, at der med begrebet ”bindende afgørelse” henvises til en endelig afgørelse fra Patienterstatningen eller Ankenævnet for Patienterstatningen, som ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed eller domstolene inden for de gældende frister herfor, jf. nu klage- og erstatningslovens § 58 b, stk. 2, og § 58 d, stk. 2.

Det fremgår videre, at begrebet ”afgørelse om anerkendelse af en patientskade eller om udmåling af erstatning” alene omfatter såkaldt positive afgørelser, herunder afgørelser, hvor der efter klage- og erstatningsloven er anerkendt et ansvarsgrundlag, men hvor erstatningskravet er afvist, fordi erstatningsbeløbet ikke overstiger den beløbsmæssige grænse for at tilkende erstatning. Omvendt

omfatter begrebet ikke de sager, hvor Patienterstatningen eller Ankenævnet for Patienterstatningen træffer afgørelse om afslag på at anerkende en sag eller afslag på at udmåle erstatning. Det fremgår som eksempel, at hvis Patienterstatningens afgørelse indbringes for Ankenævnet for Patienterstatningen, og patienten i den forbindelse får medhold, vil det være datoen for ankenævnets afgørelse, der er afgørende for beregning af forældelsesfristen i lovens § 60 b, stk. 3, jf. stk. 1.

Den konkrete sag

Der blev ved Patienterstatningens afgørelse af 30. november 2010 anerkendt et ansvarsgrundlag efter klage- og erstatningslovens § 20, stk. 1, nr. 4, og A blev på den baggrund tilkendt 275.308 kr. i godtgørelse for svie og smerte og varigt mén på 30 %. Ved Patienterstatningens afgørelse af 18. februar 2011 tilkendtes hun yderligere 21.808 kr. i erstatning for bl.a. transportudgifter og tabt arbejdsfortjeneste. A indbragte sidstnævnte afgørelse for Ankenævnet for Patienterstatningen med påstand om erstatning for transportudgifter med et højere beløb og for opholdsudgifter.

Det fremgår af (nu) klage- og erstatningslovens § 58 b, stk. 1, at ankenævnet herefter kunne stadfæste, ophæve eller ændre Patienterstatningens afgørelser af både 30. november 2010 og 18. februar 2011.

Ankenævnet for Patienterstatningen tiltrådte i sin afgørelse af 10. november 2011, at der var grundlag for at yde A erstatning efter klage- og erstatningslovens § 20, stk. 1, nr. 4, herunder erstatning for transportudgifter med det beløb, som var tilkendt af Patienterstatningen. Ankenævnet for Patienterstatningen tilkendte ikke A yderligere erstatning.

Landsretten finder, at en naturlig forståelse af ordlyden af og forarbejderne til klage- og erstatningslovens § 60 b fører til, at Ankenævnet for Patienterstatningens afgørelse af 10. november 2011 må anses for at være den (seneste) bindende afgørelse om anerkendelse af As patientskade, således at forældelsesfristen i sagen løber fra dette tidspunkt. Der er herved navnlig lagt vægt på, at Ankenævnet for Patienterstatningen i afgørelsen af 10. november 2011 tiltrådte Patienterstatningens bagvedliggende vurdering i afgørelsen af 30. november 2010, hvorefter der er et ansvarsgrundlag efter klage- og erstatningsloven, og at der i øvrigt er tilkendt erstatning som sket. Da Ankenævnet for Patienterstatningen som anført i stedet kunne have ophævet eller ændret vurderingen af, at A har lidt en patientskade, må ankenævnets afgørelse således anses for en positiv afgørelse i forarbejdernes forstand. Landsretten bemærker, at ankenævnets afgørelse også efter en sædvanlig forståelse af en administrativ afgørelse må anses for bindende.

Det bemærkes afslutningsvis, at de ovennævnte lovbemærkninger til bestemmelsen i § 60 b, der nævner den situation, at "(h)vis Patientforsikringens afgørelse indbringes for Patientskadeankenævnet/Lægemiddelsankenævnet, og patienten i den forbindelse får medhold, vil det være datoen for ankenævnets afgørelse, der er afgørende", ikke taler imod den her anførte forståelse af klage- og erstatningslovens § 60 b, stk. 1.

Der er herefter ikke indtrådt forældelse i As erstatningssag.

Landsretten stadfæster med disse bemærkninger byrettens dom.

Efter sagens udfald skal Ankenævnet for Patienterstatningen i sagsomkostninger for landsretten betale 62.500 kr. til A til dækning af udgifter til advokatbistand inkl. moms. Ud over sagens værdi er der ved fastsættelsen af beløbet til advokat taget hensyn til sagens omfang og forløb.

THI KENDES FOR RET:

Byrettens dom stadfæstes.

Ankenævnet for Patienterstatningen skal til A betale sagens omkostninger for landsretten med 62.500 kr.

Beløbet skal betales inden 14 dage. Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.

Publiceret til portalen d. 08-12-2022 kl. 10:00

Modtagere: Indstævnte A, Advokat (L) Mikael Skou Skjoldager, Appellant
Ankenævnet for Patienterstatningen, Advokat (H) Christina Steen